

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 280/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Mandzák, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Západ v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-694/NKA-FP-ZA-2016 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2019 elektronicky a 5. septembra 2019 poštou v listinnej podobe doručená ústavná sťažnosť

sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Západ (ďalej len „finančná polícia“) v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-694/NKA-FP-ZA-2016.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je v konaní vedenom finančnou políciou pod ČVS: PPZ-694/NKA-FP-ZA-2016 od 15. novembra 2017 trestne stíhaný pre pokračovací zločin skrátenie dane a poisteného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c) a ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona v časti spáchaný v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 a ods. 2 písm. b) a c) Trestného zákona.

3. V uvedenej trestnej veci bol sťažovateľ vo väzbe od 14. novembra 2017 do 29. novembra 2018.

4. Svoje presvedčenie o zásahu do základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote sťažovateľ odôvodnil argumentáciou, že *„orgány činné v trestnom konaní konajúce nesústredene, vykonávajú častokrát zbytočné úkony nesúvisiace so skutkom a skutok bližšie neobjasňujúce, pričom týmto konaním orgánov činných v trestnom konaní dochádza evidentne k prietahom v konaní, keď medzi jednotlivými úkonmi je časový priestor niekoľkých mesiacov. Postup orgánov činných v trestnom konaní preto sťažovateľ považuje za vyslovene pomalý, nehospodárny a neefektívny... Orgány činné v trestnom konaní presiahli dĺžku vyšetrovania ustanovenú § 209 ods. 2 Trestného poriadku... viac ako päťnásobne. Hoci ustanovenie § 209 ods. 3 Trestného poriadku umožňuje prokurátorovi zmeniť rozsah úkonov, ktoré majú byť vykonané a takisto určit inú lehotu trvania*

vyšetrovania, sťažovateľ má za to, že v prejednávanej trestnej veci orgány činné v trestnom konaní postupujú v príkrom rozpore s citovanými ustanoveniami Trestného poriadku. Neefektívnosťou vykonávania úkonov a trestným konaním, kde od vznesenia obvinenia sťažovateľovi ku dnešnému dňu uplynuli takmer dva roky, a kde ukončenie prípravného konania v blízkej budúcnosti nemožno očakávať, orgány činné v trestnom konaní porušujú práva sťažovateľa na prejednanie jeho veci bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote.“.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej jednotky finančnej polície, Expozitúra Západ pod ČVS: PPZ-694/NKA-FP-ZA-2016 porušené bolo.

2/ Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Prezidiu policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej jednotky finančnej polície, Expozitúra Západ prikazuje, aby vo veci vedenej pod ČVS: PPZ-694/NKA-FP-ZA-2016 konal bez zbytočných prieťahov.

3/ Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium policajného zboru, Národná kriminálna agentúra, Národná jednotka finančnej polície, Expozitúra Západ je povinné uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] do 15 dni od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária Mandzák a spol., s. r. o..“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6.1 V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom, resp. iným orgánom verejnej moci. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, IV. ÚS 17/2018).

7. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal...

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,...

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

12. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

13. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva

na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom finančnej polície v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-694/NKA-FP-ZA-2016.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

16. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03, I. ÚS 306/09).

17. Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil, že základné právo na konanie bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy (podobne čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa v prípade konania pred orgánmi činnými v trestnom konaní chráni po začatí trestného stíhania, keď sa občan stáva účastníkom tohto konania buď ako obvinený alebo poškodený (II. ÚS 41/98, II. ÚS 20/02, I. ÚS 306/09).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

18. Kľúčová námietka sťažovateľa spočíva v jeho tvrdení, že v prípravnom konaní v jeho trestnej veci dochádza k zbytočným prietahom, keď medzi jednotlivými vyšetrovacími úkonmi je časový priestor niekoľkých mesiacov, postup finančnej polície je nesústreďený a dochádza k vykonávaniu „zbytočných“ úkonov. Celkovo postup vo vyšetrovaní sťažovateľ považuje za vyslovene pomalý, nehospodárny a neefektívny.

19. Sťažovateľ za porušovateľa jeho práv jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností v úvode, ako aj v petite ústavnej sťažnosti označil finančnú políciu. Táto okolnosť viedla ústavný súd k potrebe zistenia, či sťažovateľ vo vzťahu k postupu finančnej polície mal k dispozícii účinný právny prostriedok, ktorým by sa mohol v prípade jeho presvedčenia o vzniku priesťahov vo vyšetrovaní domáhať nápravy tohto stavu.

20. Podľa § 210 Trestného poriadku obvinený, poškodený a zúčastnená osoba majú právo kedykoľvek v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania žiadať prokurátora, aby bol preskúmaný postup policajta, najmä aby boli odstránené priesťahy alebo iné nedostatky vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní. Policajt musí žiadosť prokurátorovi bez meškania predložiť. Prokurátor je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku žiadateľa upovedomiť.

21. Ústavný súd už aj v minulosti konštatoval (napr. I. ÚS 306/09, I. ÚS 713/2014, m. m. IV. ÚS 17/2018), že vo vzťahu k postupu vyšetrovateľa, resp. policajta v trestnom konaní sa za účinný prostriedok nápravy považuje žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa citovaného § 210 Trestného poriadku. Inými slovami, orgánom štátu, ktorý má zabezpečiť ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov v rámci prípravného konania postupom či už vyšetrovateľa alebo policajného orgánu, je príslušný prokurátor. Vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu majúcej oporu i v judikatúre ESĽP ako aj v princípe subsidiarity, možno konštatovať, že ústavný súd v danom prípade nie je prvotným orgánom ochrany práva a žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku možno nesporne považovať za účinný prostriedok nápravy aj v zmysle čl. 13 dohovoru, keď prokurátor má v zmysle tohto ustanovenia o. i. povinnosť žiadosť o odstránenie priesťahov vo vyšetrovaní preskúmať a o výsledku žiadateľa upovedomiť, a priamo zo zákona (pozri § 209 ods. 3 Trestného poriadku) má aj možnosť pokynom zmeniť rozsah vyšetrovacích úkonov a tiež určiť lehotu, akú má vyšetrovanie ešte trvať.

22. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podanej ústavnému súdu využitie tohto účinného prostriedku nápravy netvrdil ani nepreukázal. Či tak urobil, ústavný súd zisťoval tak dopytom na príslušného vyšetrovateľa finančnej polície, ako aj prokurátora Krajskej

prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“), ktorý v danej veci v konaní vedenom pod sp. zn. Kv 72/16/2200 vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní. Obaja zhodne uviedli, že prípadnú žiadosť sťažovateľa o preskúmanie postupu vyšetrovateľa finančnej polície neevidujú.

23. V takomto prípade dikcia ustanovenia § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde nedáva ústavnému súdu inú možnosť, iba ústavnú sťažnosť odmietnuť pre jej neprípustnosť z dôvodu nevyčerpania právneho prostriedku priznaného sťažovateľovi Trestným poriadkom na ochranu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

24. Okrem uvedeného ústavný súd poznamenáva, že dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti vidí aj v jej nedostatočnom odôvodnení.

25. Ako z judikatúry ústavného súdu vyplýva, popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016).

26. Argumentácia sťažovateľa je prevažne založená na všeobecných tvrdeniach bez uvedenia konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľ nijako nekonkretizoval prípadné obdobia nečinnosti vyšetrovateľa finančnej polície, nedefinoval v čom mala spočívať, alebo ako sa prejavila pomalosť vyšetrovania, jeho nehospodárnosť či neefektívnosť.

27. Podstatnú časť odôvodnenia ústavnej sťažnosti tvorí prehľad konaní a rozhodnutí všeobecných súdov o osobnej slobode sťažovateľa v danej veci (t. j. o jeho vzatí do väzby,

jej trvaní a predĺžení a napokon o jeho prepustení na slobodu), ktorý však sám o sebe nepredstavuje, z hľadiska požadovanej ochrany ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, nevyhnutné argumentačné minimum. Inak povedané, sumarizácia konaní a rozhodnutí o väzbe sťažovateľa bez uvedenia ďalších korelácií nie je spôsobilou relevantne (presvedčivo) osvedčiť tvrdenie sťažovateľa o výskyte zbytočných prietáhov v postupe finančnej polície v rámci prípravného konania vedeného proti jeho osobe.

28. Navyše, v rámci najmenej jedného konania o osobnej slobode sťažovateľa vedeného Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 6 Tpo 29/2018 všeobecný súd cielene zisťoval prípadný výskyt prietáhov v prípravnom konaní, avšak s negatívnym výsledkom. Táto okolnosť protirečí sťažovateľovmu úsudku.

29. Za jedinú adresnejšiu ústavný súd považoval námietku sťažovateľa o zrušení uznesenia finančnej polície zo 16. apríla 2019 krajskou prokuratúrou (uznesenie č. k. Kv 72/16/2200-521 z 10. mája 2019), ktorým mal vyšetrovateľ pribrať do konania na účel znaleckého dokazovania „*Európsky policajný úrad (EUROPOL) so sídlom v Haagu, Holandsko*“. Avšak sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) opäť v ústavnej sťažnosti jasne a zreteľne neozrejmil nadväznosť tejto okolnosti na tvrdý zásah do jeho označeného základného práva. Takýto ojedinelý prípad rozhodne nedosahuje kvalitu pre jeho posúdenie ako neefektívneho (zbytočného) úkonu alebo nesústredeného postupu vyšetrovateľa finančnej polície v zmysle záruk čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, najmä ak k jeho náprave došlo v krátkom časovom období.

30. Iné úkony finančnej polície, o ktorých sťažovateľ tvrdí, že boli „*zbytočné... nesúvisiace so skutkom a skutok bližšie neobjasňujúce*“, ani len ako príklad neuviedol.

31. Nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti nezhojilo ani tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva prekročením lehoty určenej ustanovením § 209 ods. 2 Trestného poriadku, v rámci ktorej bolo potrebné vyšetrovanie skončiť.

32. Z judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 63/00, I. ÚS 16/02, II. ÚS 190/2014, obdobne II. ÚS 734/2014) vyplýva, že pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého orgánu verejnej moci nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

33. Odchýliť sa od citovanej judikatúry ústavného súdu nebol v aktuálnej veci žiaden dôvod, preto bolo potrebné zo strany s'ťažovateľa v záujme úspechu jeho ústavnej s'ťažnosti uviesť také okolnosti danej veci, ktoré by s prekročením zákonnej lehoty (v tomto prípade poriadkovej) fakticky spájali porušenie ním označeného základného práva. Len izolovaný poukaz na nedodržanie lehoty podľa § 209 ods. 2 Trestného poriadku nemožno považovať za dostatočný, a to zvlášť, ak samotná zákonná úprava v § 209 ods. 3 Trestného poriadku s jej nedodržaním „počíta“ a upravuje s tým spojený ďalší postup orgánov činných v trestnom konaní, ktorý v predmetnej veci nebol s'ťažovateľom spochybnený.

34. Podľa § 209 ods. 3 Trestného poriadku ak nie je vyšetrowanie skončené v lehotách uvedených v odseku 2, policajt prokurátorovi písomne oznámi, prečo nebolo možné vyšetrowanie skončiť v ustanovených lehotách, aké úkony treba ešte vykonať a aký čas bude ešte vyšetrowanie pokračovať. Prokurátor môže policajtovi pokynom zmeniť rozsah úkonov, ktoré majú byť ešte vykonané. Môže tiež určiť inú lehotu, akú má vyšetrowanie ešte trvať.

35. S'ťažovateľ netvrdí, že by vyšetrowateľ finančnej polície postupoval v rozpore s týmto ustanovením.

36. Uvedené bráni považovať ústavnú sťažnosť v tejto časti za dostatočne odôvodnenú.

37. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov v zákonom predpísaných náležitostiach, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

38. S prihliadnutím na dosiaľ uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje nedostatočnosť odôvodnenia ústavnej sťažnosti v rozpore s požiadavkou v § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

39. Ako tretí dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil aj jej zjavnú neopodstatnenosť.

40. Sťažovateľ sa na ústavný súd svojou ústavnou sťažnosťou obrátil (ako to sám uvádza) necelé dva roky od vznesenia mu obvinenia pre podozrenie zo spáchania trestnej činnosti kvalifikovanej ako pokračovací zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c) a ods. 4 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť závažnejším spôsobom konania spočívajúcim v jeho páchaní po dlhší čas [§ 138 písm. b) Trestného zákona] organizovanou skupinou [§ 138 písm. i) Trestného zákona] v časti v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 a ods. 2 písm. b) a c) Trestného zákona.

41. Už samotná právna kvalifikácia trestnej činnosti ekonomického charakteru (páchanej viacerými osobami), ktorá je predmetom vyšetrovania, vypovedá o jej zložitosti. Svedčí o tom aj rozsah vyšetrovacieho spisu predstavujúci viac ako 8000 strán.

42. Tvrdenie krajskej prokuratúry, že ide o cezhranične páchanú trestnú činnosť, na objasnenie ktorej je potrebná spolupráca s cudzozemskými orgánmi činnými v trestnom konaní, čo takisto vypovedá o náročnosti veci, sťažovateľ nenamietal. V priebehu vyšetrovania orgány činné v trestnom konaní požiadali o právnu pomoc z Českej republiky (vykonanie domových prehliadok, zabezpečenie listinných dôkazov, výsluchy svedkov, rekognície a pod.), Maďarskej republiky (výsluchy svedkov, zabezpečenie listín – faktúr, zmlúv, prepravných dokladov od viacerých obchodných spoločností a pod.) a Poľskej republiky (faktúry, výsluchy svedkov a pod.).

43. Bez potreby presného bližšieho vyrátavania a preskúmavania vyšetrovacích úkonov (tieto sú sťažovateľovi známe) ústavný súd poznamenáva, že v predmetnom trestnom konaní boli zabezpečované dôkazy vykonaním napr. mnohých domových prehliadok; výsluchov obvinených, svedkov a poškodených; znaleckého dokazovania z viacerých odborov (ekonómia, elektrotechnika, zdravotníctvo – vyšetrenie duševného stavu) a bolo pristúpené aj k znaleckému dokazovaniu podľa § 147 ods. 2 Trestného poriadku; informácie k stíhanej trestnej činnosti boli zabezpečované aj podľa piatej hlavy Trestného poriadku (sledovanie, záznam telekomunikačnej prevádzky); boli zabezpečené početné listinné dôkazy a pod., a aj keď mnohé úkony boli vykonané v čase pred vznesením obvinenia sťažovateľa prípadne v čase blízkom jeho obvineniu, tieto svojimi účinkami nepochybne mali a majú reálny presah aj do ďalšieho obdobia prípravného konania, ovplyvňujúc tak jeho trvanie.

44. Z ďalších úkonov, ktoré si takisto vyžiadali určité časové obdobie v rámci vyšetrovania, ústavný súd poukazuje na potrebu ustanovenia opatrovníka jednej zo strán trestného konania, ako aj potrebu prekladu rozhodnutí a niektorých dôkazných prostriedkov do cudzieho jazyka (maďarského a anglického).

45. Obvinení (teda aj sťažovateľ) aktívne využívali podávanie riadnych opravných prostriedkov proti rozhodnutiam vyšetrovateľa finančnej polície, ako aj všeobecného súdu (pri rozhodovaní o ich osobnej slobode), konanie o ktorých rovnako vyžadovalo adekvátny časový priestor. Vo veci konajúce všeobecné súdy aj po nahradení väzby obvinených (rovnako tak sťažovateľa) a ich prepustení na slobodu konali a rozhodovali o návrhoch

obvinených na zrušenie nahradenia väzby, prípadne zrušenia uložených obmedzení a povinností (a to aj v prípade sťažovateľa), ktoré takisto prinášali potrebu predkladania vyšetrovacieho spisu konajúcim súdom, čo malo takisto negatívny dopad na rýchlosť vyšetrovania. Trvanie týchto časových období pritom vyšetrovateľ nemohol ovplyvniť.

46. Všetky uvedené skutočnosti, najmä vykonanie fakticky a časovo náročných vyšetrovacích úkonov, ako aj nie zriedkavé predkladanie vecí na konanie a rozhodnutie všeobecnému súdu nedávajú možnosť vzniku prietáhov v postupe finančnej polície, a teda ani vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov ani práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, a z tohto dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol aj podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

47. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu